

## USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Šárky Petrové a soudců JUDr. Jiřího Petržálka a JUDr. Marie Kubištové ve věci

žalobce: [redacted], narozen [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr.  
sídlem Dominikánské náměstí 656/2, 602 00 Brno

proti  
žalovanému: **Lesy České republiky, s. p.**, IČO 42196451  
sídlem Přemyslova 1106/19, 501 68 Hradec Králové

### **o zaplacení částky 41.003,44 Kč s příslušenstvím**

k odvolání žalobce proti usnesení Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 21. 8. 2020 č. j. 14 C 104/2020-73

**takto:**

Usnesení okresního soudu **se mění** tak, že **se řízení nezastavuje**.

### **Odůvodnění:**

Okresní soud výrokem I usnesení označeného v záhlaví zastavil řízení, výrokem II rozhodl, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Městskému úřadu [redacted], sídlem náměstí [redacted], výrokem III žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, výrokem IV vrátil žalobci soudní poplatek ve výši 2.051 Kč a výrokem V vyzval žalobce, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto usnesení sdělil soudu platební místo (číslo účtu), na které žádá soudní poplatek vrátit. V odůvodnění okresní soud uvedl, že žalobce se domáhá po žalovaném zaplacení peněžitě částky ve výši 41.003,44 Kč s příslušenstvím a žalobu opírá o tvrzení, že žalobce a před ním jeho právní předchůdkyně byli v období od 6. 1. 2017 do 31. 3. 2017 vlastníky pozemků p. č. [redacted] v katastrálním území [redacted], a dále pozemky parcelních čísel [redacted] katastrálním území [redacted] vše v územním obvodu, kde státní správu katastru nemovitostí České republiky vykonává Katastrální úřad pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště [redacted] (dále též jen „předmětné pozemky“). Pozemky mají charakter honebních pozemků a byly přiřčeny k honitbě ev. č. [redacted] (dále též jen „honitba“). V uvedeném období byl držitelem honitby žalovaný, který honitbu pronajal třetí osobě. Za uvedené období měla být žalobci a jeho právní předchůdkyni vyplacena náhrada za přiřčení pozemků k honitbě podle § 30 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb. ve znění pozdějších předpisů o myslivosti (dále jen „z. m.“). Okresní soud zjistil, že Městský úřad [redacted], odbor životního prostředí, rozhodnutím ze dne 3. 4. 2003 č. j. [redacted] povolil změnu honitby – [redacted] s tím, že popis hranic tvoří přílohu tohoto

rozhodnutí a že obvod honitby byl vyznačen na mapě, která tvořila nedílnou součást rozhodnutí. Okresní soud věc po právní stránce posuzoval podle § 30 z. m. a dospěl k závěru, že věc nespadá do pravomoci soudů (§ 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanský soudní řád ve znění pozdějších předpisů, dále jen „o. s. ř.“). Vycházejí z tohoto ustanovení, k řešení sporu mezi subjekty soukromého práva jsou zásadně povolány soudy rozhodující v občanském soudním řízení v režimu občanského soudního řádu. Rozhodování o některých typech soukromoprávních sporů však může být zákonem svěřeno jinému orgánu, než soudu. Tak tomu je i v tomto případě, kdy ve smyslu § 30 odst. 2 z. m. bude o náhradě rozhodovat orgán státní správní myslivosti. Tím je v tomto případě obecní úřad obce s rozšířenou působností – Městský úřad [REDAKCE]. Okresní soud proto řízení zastavil a rozhodl o tom, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Městskému úřadu [REDAKCE] (§ 104 odst. 1 o. s. ř.).

Proti tomuto usnesení podal žalobce včas odvolání. Přednesl, že žaloba se sice opírá analogicky o úpravu obsaženou v § 30 odst. 2 z. m., avšak žalobce (jeho právní předchůdkyně) nabyl vlastnictví honebních pozemků až poté, co se tyto pozemky co by majetek žalovaného staly součástí honitby. Pozemky tedy nebyly k honitbě přiřčeny rozhodnutím vydaným podle § 30 odst. 1 z. m., jelikož v době uznání honitby byly ve vlastnictví žalovaného jako držitele honitby a staly se její součástí právě z tohoto důvodu. Jejich přiřčení proto nepřipadalo do úvahy. Na postavení žalobce (jeho právní předchůdkyně) proto nelze § 30 odst. 2 z. m. aplikovat přímo, ale pouze analogicky, obdobně jako byla tatáž ustanovení analogicky aplikována Ústavním soudem ČR na právní postavení vlastníka honebních pozemků, který přestal být členem honebního společenstva. Ústavní soud tehdy v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/06 dovodil, že postavení vlastníků honebních pozemků, kteří vystoupili z honebního společenstva, jejichž pozemky jsou jím nadále využívány k výkonu práva myslivosti, je zjevně srovnatelné s postavením těch, kteří členy tohoto společenstva nikdy nebyli a jejichž pozemky byly k honitbě rozhodnutím správního orgánu přiřčeny. Proto k rozlišování mezi nimi co do poskytnutí náhrady za užívání jejich pozemků k výkonu práva myslivosti chybí rozumné opodstatnění a bylo by v rozporu s ústavně zaručenou zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 1 a čl. 3 odst. 1 (ve vztahu k čl. 11 odst. 1) Listiny základních práv a svobod. Analogické použití ustanovení § 30 odst. 2 z. m. se přirozeně musí obejít bez tam založeného správního režimu, neboť nelze nárok na náhradu vlastníkov, jehož členství v honebním společenstvu zaniklo, vystavit nejistotě, zda se příslušný správní orgán pro přiřčení jeho pozemků k honitbě rozhodne, zejména když pro takový postup chybí výslovná zákonná opora. To však nic nemění na oprávnění (a povinnosti) soudu o takovém nároku rozhodnout, neboť nic nebrání jej posoudit jako nárok ze soukromého práva, jemuž je povolán poskytnout ochranu právě soud. Vlastníku honebních pozemků přísluší od honebního společenstva náhrada podle obdobného užití § 30 odst. 2 z. m., o které rozhodne (v případě absentujícího správního rozhodnutí o přiřčení pozemků k honitbě) soud. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud podle § 220 o. s. ř. usnesení okresního soudu změnil tak, že se řízení nezastavuje.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce navrhl, aby odvolací soud usnesení okresního soudu potvrdil. Poukázal na obsah ustanovení § 30 odst. 2 z. m. a uvedl, že i v případech, kdy pozemky nebyly k honitbě přiřčeny na základě konkrétního rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, ale na základě jiných právních skutečností náleží vlastníku těchto pozemků úhrada podle principů platných pro bezdůvodného obohacení. Pro oba tyto způsoby přiřčení pozemků jiných vlastníků k honitbě, tj. na základě rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti nebo jiné právní skutečnosti (např. v důsledku změny vlastnictví), je ale určení obvyklé náhrady za přiřčení pro danou honitbu správním orgánem zásadní. V obou těchto případech zákon stanovuje, že pokud se zúčastněné osoby o výši náhrady za přiřčení nedohodnou, určí výši náhrady podle přímého zákonného zmocnění výlučně orgán státní správy myslivosti (§ 30 odst. 2 věta druhá z. m.). Odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 3/06 není případný a na projednávanou věc nedopadá. Na rozdíl od chybějící právní úpravy, která by náležitě řešila důležité právní postavení členů honebního společenstva po jejich vystoupení

ze společenstva je v z. m. dostačujícím a výslovným způsobem řešeno pravidlo, které dopadá na daný případ nedohody zúčastněných osob o výši náhrady za přičlenění. Tímto pravidlem je § 30 odst. 2 věta druhá z. m., které stanovuje pravomoc orgánu státní správy myslivosti rozhodnout o výši náhrady za přičlenění. Obecná právní úprava se použije pouze na případy, které nejsou upraveny speciální právní úpravou.

Odvolací soud odvolání projednal bez nařízení podle § 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř. a dospěl k závěru, že je opodstatněné.

Okresní soud zastavil řízení a věc postoupil Městskému úřadu [REDAKCE] podle § 104 odst. 1 o. s. ř., podle kterého, jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů, nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.

Pravomocí se obecně rozumí oprávnění státního orgánu řešit otázky, které jsou mu zákonem svěřeny. Nedostatek pravomoci je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který musí soud vždy řízení zastavit. Podle § 7 odst. 1 o. s. ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Soudní pravomocí teorie rozumí souhrn oprávnění, která zákon přiznává soudům jako orgánům státu, a to na rozdíl od oprávnění přiznaných jiným orgánům. Civilní pravomoc soudu jako jedna z podmínek, upravený v § 7 o. s. ř. tak vymezuje oprávnění českých soudů k rozhodování, a to jednak určením věcí, o nichž soudy rozhodují v civilním řízení, a dále pak tyto kompetence určuje ve vztahu k jiným orgánům (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3064/2009). Pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí věcí je dána, pokud žalobce uplatňuje nárok, jež svou povahou vyplývá z poměrů soukromého práva, nerozhodují-li o něm podle zákona jiné orgány (usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 1262/2019). Pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním soudnictví je rozhodující soukromoprávní povaha zásahu do vlastnického práva, nikoli právní povaha vlastnického práva samotného (náleze Ústavního soudu ČR sp. zn. Pl. ÚS 14/06).

Žalobce se v projednávané věci domáhá náhrady za to, že jeho pozemky jsou součástí honitby žalovaného analogicky s poukazem na § 30 z. m. Pokud jde o povahu tohoto nároku, nemá odvolací soud důvod odchylovat se od závěru Ústavního soudu ČR vyjádřeného v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/06, ve kterém Ústavní soud konstatoval, že uplatnění principu náhrady vyjádřeného v ustanovení § 30 odst. 2 z. m. má též ideovou základnu (nikoli přímo aplikační) v institutu bezdůvodného obohacení (dříve § 451 a násl. zákona č. 40/1964 občanský zákoník). V řízení o této věci je tedy žalobcem zjevně uplatněn nárok soukromoprávní a první předpoklad pravomoci soudu jej projednat a rozhodnout o něm je tedy dán (§ 7 o. s. ř.). O této právní otázce nebylo nakonec ani mezi účastníky v rámci odvolacího řízení sporu. Žalovaný v principu namítal, že jde o případ, kdy je pravomoc soudu vyloučena existencí speciální úpravy, zakládající pravomoc orgánu státní správy myslivosti, a to ustanovení § 30 odst. 2 z. m.

Podle § 30 odst. 2 z. m. vlastníkův honebních pozemků, které orgán státní správy myslivosti přičlenil podle odst. 1, náleží od držitele honitby náhrada; jde-li o společenstevní honitbu, je náhradu povinno platit honební společenstvo. Nedohodnou-li se zúčastněné osoby o výši náhrady, určí náhradu orgán státní správy myslivosti a přihlédně přitom k velikosti přičleněných honebních pozemků a k předpokládanému výnosu z výkonu práva myslivosti na těchto pozemcích. Náhrada je splatná do 31. 3. běžného roku zpětně. Náhrada však nenáleží, pokud honební pozemky byly přičleněny ke společenstevní honitbě a jejich vlastníci se stal členem honebního společenstva.

Toto ustanovení je třeba již s přihlédnutím k jeho samotnému textu vykládat jedinečně v souvislosti s ustanovením § 30 odst. 1 z. m., podle kterého honební pozemky, které netvoří vlastní nebo společenstevní honitbu, přičlení orgán státní správy myslivosti zpravidla k honitbě, která má s těmito honebními pozemky nejdelší společnou hranici a zásady řádného mysliveckého hospodaření nevyžadují jejich jiné přičlenění.

Z obsahu spisu vyplývá (a není to ani mezi účastníky sporné), že rozhodnutí o přičlenění pozemků (za něž žalobce žádá náhradu) k honitbě podle § 30 odst. 1 z. m. nebylo orgánem státní správy myslivosti vydáno, a to z důvodů shora nastíněných a žalobcem také v žalobě vyložených. Rozhodnutí Městského úřadu [REDAKCE], odbor životního prostředí ze dne 3. 4. 2003 č. j. [REDAKCE] není rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti o přičlenění honebních pozemků podle § 30 odst. 1 z. m., ale rozhodnutím o povolení změny honitby podle § 31 odst. 1 z. m., podle kterého vyžadují-li to zásady řádného mysliveckého hospodaření, může orgán státní správy myslivosti povolit změnu honitby vyrovnáváním hranic nebo výměnou honebních pozemků.

Pokud se tedy žalobce domáhá náhrady jako vlastník honebních pozemků proti držiteli honitby, přičemž nejde o pozemky, které orgán státní správy myslivosti k honitbě přičlenil podle § 30 odst. 1 z. m., nejde o uplatnění nároku, jenž by měl projednat a rozhodnout o něm orgán státní správy myslivosti podle § 30 odst. 2 z. m., neboť chybí zákonná podmínka založení pravomoci tohoto správního orgánu, spočívající v předchozím vydání rozhodnutí podle § 30 odst. 1 z. m. V projednávané věci se tak žalobce domáhá nároku, jenž vyplývá z poměrů soukromého práva, přičemž podle zákona jej neprojednávají a nerozhodují o něm jiné orgány, než soudy. Pravomoc soudu k projednání a rozhodnutí věci je proto ve smyslu § 7 o. s. ř. dána.

Odvolací soud tak – jinými slovy řečeno – nesdílí právní názor žalovaného, že podle § 30 odst. 2 z. m. je pravomoc orgánu státní správy myslivosti dána v „obou případech“, tedy jak v případě přičlenění pozemků k honitbě na základě rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti nebo jiné právní skutečnosti, například v důsledku změny vlastnictví.

Odvolací soud se tak snažil i respektovat zásadu vyjádřenou v usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 3064/2009, podle kterého panují-li pochybnosti o tom, zda soud má tomu, kdo se dovolává soudní ochrany, tuto ochranu projednáním a rozhodnutím jeho věci poskytnout či nikoliv, je nutno vždy volit výklad, který umožní výkon práva na přístup k soudu. Opačný výklad by byl popřením práva na přístup k soudu, které představuje jednu ze složek práva na spravedlivý proces.

Odvolací soud proto ze všech těchto důvodů usnesení okresního soudu podle § 220 o. s. ř. změnil tak, že řízení se nezastavuje. Změna usnesení okresního soudu přitom logicky dopadá zcela i na výroky II, III, IV a V, které jsou na výroku I usnesení okresního soudu o zastavení řízení závislé.

### Poučení:

Proti tomuto usnesení není odvolání ani dovolání přípustné.

Hradec Králové 26. února 2021

Mgr. Šárka Petrová, v. r.  
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje

■■■■■■■■■■